

JENNIFER L. HOLM

DE
LEEUW
VAN
MARS

JENNIFER L. HOLM

VERTAALD DOOR
ROBBERT-JAN HENKES

LITGEVERIJ HOOGLAND + VAN KLAVEREN

Oorspronkelijke titel: *The Lion of Mars*

© Tekst: Jennifer L. Holm, 2021

© Illustratie omslag: Andy Smith, 2021

Published in agreement with Jill Grinberg Literary Management,
LLC.

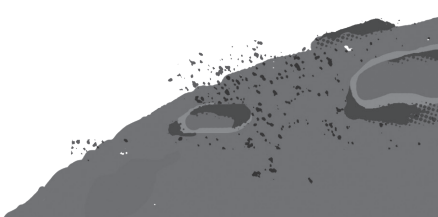
Nederlandse editie:

© Uitgave: Hoogland & Van Klaveren, 2025

Vertaling: Robbert-Jan Henkes

EAN 978 90 8967 405 0

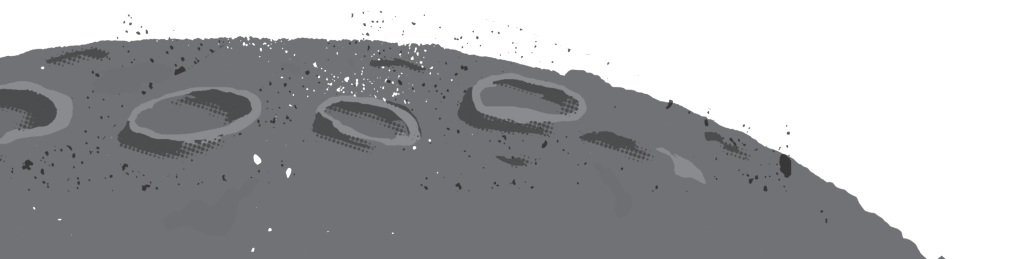
NUR 283

Voor mijn zoon die van poezen houdt,
en voor zijn zus die als eerste woordje 'steen' had.

En natuurlijk voor mijn man,
die solliciteerde naar een baan als astronaut.

Tot op Mars!

INHOUD

Proloog	9
1. Nest	11
2. Een goeie dag	20
3. Onkruid	29
4. Geheimen en cadeautjes	41
5. De regels	52
6. Goed saai	62
7. Achtergelaten	68
8. Dieren	77
9. Gevaar	86
10. Alleen maar algen	99
11. Bevoorradingsfeest	110
12. Achternaam	123
13. Liefde en aandacht	136
14. Taart	139
15. Storm	147
16. Stof	153
17. Graag advies	159
18. Verdelgd	171
19. Opgelost	176

20.	Vast	184
21.	Duisternis	194
22.	Volgen	201
23.	Vakantie	211
24.	Weer thuis	225
25.	Actueel rapport	236
26.	Niet alles is oké	247
27.	Help ons	259
28.	Mars huilt	268
29.	De troep	277

[OVER EEN BEVEILIGDE VERBINDING]

DATUM: 5 maart 2091

VAN: Commandant Dexter

AAN: VS Commandocentrum Aarde

BERICHT: Actueel rapport

De digitale buitencamera in het noordwestelijke kwadrant van de nederzetting is vernield. De paal waarop de camera stond is ook omvergehaald. Mijn conclusie: het is met opzet gedaan door een vijandig gezind iets of iemand.

Graag advies.

**Sai Dexter,
Commandant Team Expeditie & Nederzetting
Amerikaans Territorium op Mars**

1

NEST

Ze hadden nooit iets zwaarders meegemaakt als de reis naar Mars. Dat zeiden de volwassenen. Het krappe, benauwde ruimteschip. De voortdurende angst dat er iets mis zou gaan. De zekerheid dat ze de aarde nooit meer zouden terugzien.

Maar eerlijk gezegd klonk het als een appeltje-eitje vergeleken met in dezelfde kamer slapen als Albie.

Want Albie snurkte.

Ik had geen nacht behoorlijk meer geslapen sinds ik Albie op de kamer had gekregen. Alles had ik geprobeerd om de herrie niet te horen: oordopjes, onder de deken wegkruipen, zelfs een berenmuts met oorflappen. Maar niets werkte.

Het was best raar want verder was Albie perfect. Hij was makkelijk in de omgang en deed alle klusjes zonder morren. Van alle kinderen hier verwachtte je van hem de minste problemen. De volwassenen vertrouwden hem, zelfs Sai. Maar in één ding bleek Albie helemáál niet goed, en dat was stil slapen. En ik wist niet wat erger was: een

snurkende Albie, of Trey die zo nodig van kamer moest ruilen.

Want zo lang als ik me kon herinneren had Trey in het bed tegenover me geslapen. Mijn tekeningen van poezen en zijn tekeningen van aliens hingen kriskras aan de muren. Onze plastic modellen stonden zij aan zij op de plank. Tot Trey twee maanden geleden plotseling had gevraagd om een andere slaapkamer. En even later sliep hij aan de andere kant van de zaal, met Vera en Flossy in de kamer voor pubers, en lag Albie te snurken in mijn kamer.

En ik?

Ik sliep dus niet.

En Leo ook niet, zo te zien. De oude kat zat op het bed en sloeg geïrriteerd met zijn staart.

Het was al een keer eerder gebeurd, het verruilen van kamer. Toen Trey en ik klein waren hadden de volwassenen ons jongens in één kamer gezet en de meisjes in een andere. Albie was ouder dan ik en Trey en daarom mocht hij later opblijven. Het probleem was dat Albie enorm lawaai maakte als hij naar bed kwam, waardoor wij wakker werden. Na een week werd het experiment gestaakt. En nu, jaren en jaren later, houdt Albie me weer wakker.

Aan de andere kant van de kamer produceerde Albie een flubberende snurk. Ik kreunde en trok het kussen over mijn hoofd.

‘Albie,’ zei ik.

Geen reactie.

‘Albie!’ schreeuwde ik.

Hij kwam met een ruk overeind en tuurde beduusd door de zwak verlichte kamer. Albie was lang, met brede schouders. Darby zei dat hij een prima football-quarterback zou zijn. Football was een spel op aarde waarbij je een bal rondgooide en andere spelers omver kegelde. Ik snapte het niet echt.

‘Wat is er, Bell?’ vroeg Albie. Zijn haren staken in sprietten alle kanten op. Het was altijd grappig om hem zonder zijn Dodgers-honkbalpetje te zien. Die deed hij alleen in bed af.

‘Je snurkt!’ zei ik.

‘O,’ zei hij. ‘Ik dacht dat er iets was.’

‘Dit *is* iets! Ik kan niet slapen!’

Albie ging weer liggen. ‘Het spijt me echt, Bell,’ mompelde hij. ‘Ik beloof je dat ik niet meer zal snurken.’

Je kon niet echt boos worden op Albie. Hij was lief en aardig – eigenlijk een soort grote teddybeer.

Een grote *snurkende* teddybeer.

‘Stofzooi ook,’ mompelde ik. Albie kon de kamer voor zichzelf hebben. Ik pakte mijn deken en vertrok, met Leo achter me aan.

Albie kon er ook niks aan doen.

Zelfs katten konden zijn gesnurk niet uitstaan.

Leo en ik liepen door de bochtige gang, verlicht door het koele blauwe licht van de nacht. 's Ochtends zou het blauw veranderen in een warm stralend geel. Het was bedoeld om ons een beetje gevoel van tijd te geven, want de nederzetting bevond zich grotendeels onder de grond. Hij was gebouwd in een enorme lavabuis, een reusachtige, grotachtige holle ruimte die miljoenen jaren geleden was achtergelaten door stromend lava. Het was een ideale, kant-en-klare woonomgeving, die ons behoedde voor de gevaren van Mars – straling, extreme kou en stof.

De binnenmuren waren gemaakt van een ultramodern soort grijs rubber dat een flauwe bocht maakte en dat als een glimlach van de ene kamer naar de andere golfde. De kamers waren rond, bijna als luchtballonnen, om ze van buiten steviger te maken. Sai had me verteld dat hij bij het ontwerpen van de nederzetting alles wat op aarde normaal was overboord had gezet. Kennelijk woonden ze daar in een soort kisten met scherpe kantjes.

De aarde leek me een hoekige plek.

In deze gang had mijn hele jeugd zich afgespeeld. Hier was ik met mijn step tegen de muur gebotst. Daar zaten de krassen op het plafond van toen ik mijn speelgoedruimteschip wilde laten opstijgen. (Ging niet.) En natuurlijk de meetlat op de muur waar Meems met een dikke zwarte stift

onze groei bijhield. Voor de grap zei ze dat wij als eerste mensenkinderen op Mars een levend experiment waren.

Iets verderop had je het bord met digifoto's van toen we op Mars aankwamen. Inmiddels waren we allang niet meer de baby's op de foto's. Albie was zeventien, de oudste in aardjaren. Daarna kwamen Flossie (zestien), Vera (vijftien), Trey (veertien) en ik (elf).

Ik was dan wel de jongste, maar ik wist tenminste wel hoe ik plezier kon hebben. Anders dan de pubers, die allemaal chagrijnige knorrepotten waren geworden na hun dertiende.

Natuurlijk waren we in marsjaren veel jonger. Mars draait in 687 dagen rond de zon, dat wil zeggen dat een marsjaar 687 dagen duurde en ik hier pas vijf was en Trey zeven.

Voor me bleef Leo staan om ergens aan te ruiken, met wapperende staart. Toen ik klein was, waren er een heleboel poezen. Bella, Mochi, Harley. Sesam. Ketje. Maar een voor een gingen ze dood en nu was Leo de enige die was overgebleven. Maar ik kon me ze allemaal nog goed herinneren.

Leo en ik liepen inmiddels de kindervleugel uit en passeerden de gemeenschappelijke ruimtes – de recreatieruimte en de eetzaal en de keuken – die de twee slaapvleugels scheidden. De recreatieruimte werd verlicht door het flakkerende licht van de digifilm die iemand aan had laten staan.

Net als de rest van de nederzetting was deze ruimte bleekblauw geschilderd. Dat moest een rustgevende kleur

zijn en de atmosfeer van de aarde nabootsen. Er stond een L-vormige bank met een vloerkleed eronder dat van oude kleren was gemaakt. De schommelstoel was door Darby gemaakt van plastic vaten. Op Mars werd alles gerecycled. Zelfs de decoratieve plant in de kamer was van algenpapier gemaakt, al werd hij oud en begonnen de bladeren langzaam te verkrumelen.

Behalve de bank en de schommelstoel stond er ook een plastic tafeltje waaraan we hadden gespeeld toen we klein waren. Inmiddels waren onze klei en kleurpotloden vervangen door Flossy's naaimachine en lappen stof. Verder had je de plastic vitrinekast tegen de muur, met daarin de stenen die de kinderen in de loop der tijd verzameld hadden.

Erachter lag de eetzaal. Je rook het avondeten nog: een ovenschotel van algen, een van de standaardrecepten van Zoute Bill. Er was niemand, dus ik ging snel even in de keuken langs en pakte een paar gemberkoekjes. Zoute Bill vond het niet leuk als mensen eten gapten als hij er niet was, maar ik dacht dat hij die paar koekjes niet zou missen.

Toen bereikte ik de volwassenenvleugel. Eerst had je de kamer van Meems. Die kon ik met mijn ogen dicht vinden: als we 's nachts wakker werden en we voelden ons niet lekker, gingen we naar haar toe. Daarnaast lag de kamer van Zoute Bill. Daartegenover de kamer van Phineas. Toen ik langs de kamer van Eliana en Derby liep hoorde ik een zacht gesnurk. Eliana klaagde altijd over haar snur-

kende man, maar ik wist nooit waar ze het over had. Dat was inmiddels wel anders ...

In alle kamers was het donker, behalve in die van Sai. Ik zag een streepje licht onder zijn deur en ik vroeg me af wat hij aan het doen was. Ik passeerde de woonvertrekken en liep door de gang verder naar de werkplaatsen. Overdag bruiste dit deel van de nederzetting meestal van het leven. Maar in het holst van de nacht kwam het enige geluid van de luchtzuiveraar die op de achtergrond zachtjes gonsde, alsof er een slaapliedje geneuried werd. Ik passeerde de gym, Sais werkplaats, de ziekenboeg, de generatortruimte en – mijn lievelingsplek – de algenkwekerij.

Naast de algenkwekerij had je de wenteltrap naar boven. Die nam ik en ik klom hoger en hoger en hoger over de meegevende plastic traptreden. Ik was een beetje buiten adem toen ik eindelijk de COR bereikte, de Communicatie- en Observatieruimte. Die was bovengronds en daar kregen we boodschappen van de aarde en stuurdten we boodschappen terug. De volwassenen noemden de plek ook wel voor de grap de Telefooncel. In de COR woonde de bemanning toen ze voor het eerst op Mars waren aangekomen. Het was een eenvoudige koepel, gebouwd door robots. Er was een lang raam met een panoramisch uitzicht op het stoffige rode landschap van Mars. Niemand bleef hier lang, behalve Sai. Hij was de commandant en stuurde actuele rapporten naar het commandocentrum

op aarde. Ook kreeg hij hierboven een beter beeld van de weersomstandigheden. Het was een ideale plek om naar rondwervelende zandhozen te kijken.

Ik was graag in de koepel, met de herinneringen aan het vorige, aardse leven die daar hingen. Tegen de muren waren kleurige prenten geplakt met kaarten van plekken op aarde: Pennsylvania, Alabama, Alaska, Michigan. Het was een traditie dat de bemanningsleden een plattegrond meebrachten van de staat waar ze vandaan kwamen.

Dan had je ook nog de plastic kluisjes voor de spullen van de bemanning. Die waren versierd met stickers en foto's. Op het deurtje van Sais kluisje stond een lijstje met alle plekken waar hij geweest was.

BUCKET LIST

~~Mount Everest~~

~~Antarctica~~

~~De maan~~

~~Mars~~

Het mooiste was: het was stil hierboven. Ik kroop op de bank onder de deken en knabbelde aan een meegegapt gemberkoekje. Buiten scheen Phobos, een van onze twee manen, als een klompje licht in de duisternis. Daarboven stond de aarde, een helder stralende ster.

Ik vroeg me af of de mensen op aarde evenveel aan ons dachten als wij aan hen. Hoewel ik een heleboel digifoto's van de aarde had gezien, vond ik het moeilijk voor te stellen. De eindeloze plas water die oceaan werd genoemd. De plekken met bomen die bossen heetten. En natuurlijk de dieren. Phineas had me verteld over de vogels die door de lucht vlogen en die hun huis – nesten genaamd – in bomen hoog boven de grond maakten.

Met Leo opgerold aan mijn voeten deed ik mijn ogen dicht, en ik waande me een vogel in een stil, veilig nest – mijn huis.

Een huis waar ik nooit, nooit meer weg wilde.